საქართველოს სახელმწიფო
ლიტერატურული მუზეუმი

ფონდის №

დოკუმენტი №

სახლის ეკუთვნილი.

სახლის ეკუთვნილი 2 ნაწილი. მიწაზე ნაბეჭდი.

1. „ამაო".

2. „ბებრის მოკლული"

რიგითი №	~~25 ხ 984~~ 59–61
ფურცლების რაოდენობა	33
ძველი №	1334/6-7.

1334/6-ე

ა მ ა ი

იგი დავითი ბუნებრივი
დიად არ მოიკვდარა,
არც სნეულება არ ჰქონია
უკურნებელი,
არც სახიფათო დასაჭრელი
რამ არ მოხდარა
მისი ჯანისთვის ყოფილიყო
მიუღებელი.
არავინ იცის რომის მოკვდა,
ან სად მარხია,
მხოლოდ იციან, რომ არ იყო
ამქვეყნიური,
რომლის ხსენებას გულისწყრომის
გუმპეს აღვრიან,
რომ აგონდება მისი ყოფა
ყოველ დიურ.
მისი სახელი იყო, დარჩა
ქვეყნად ამაო,
ჭირისუფლებსაც ატარ ახსოვთ
დიდი ხანია, -
მკვლისაც არ ფიქრობს და არც ამბობს
მყადა მამაო, -
მისი ხსენება არ იზიდავს,
ახ უხარია.

1334/7-ბ

თბილისის მოედანი

ნუღარ ვუწოდებთ ყაღარისანს
მშობლიურ თბილისს,
ახალგაზრდული სისხლისაგანაა
დღეს მისი გული.
რამდენს დასისხლულს იგი დღეებს
წარსული იხვევს,
რამდენჯერ მტერთან ჰქონია მას
ბრძოლა გმირული.
აქ მოედანი იყო ძველად,
იყო და გაჰქრა,
სადაც ქარვასლა ქანდაკებად
დაედგა წარსულს,
რევოლუციამ თითქოს უცნ
ამ ადგილს დაჰკრა,
ბრძანა: "ხელავდეთ აქ სიხავსის
მაღე დასასრულს.
დედაქალაქის მოედანი
დღეს გვ ინთებს თვალებს,
ბაზარ თამამშევს ქარვასლიდან
მტვერიც არ დარჩა,
მოედანს ძველი შენობები
შემოაკლეს,
მხოლოდ პუშკინის ერთი სკვერი
ძეგლით გადარჩა.
მოედნის შუაგულს ამარხია
ძეგლი ლენინის,
ვინც ხელგაშვებით გადასცქერის
ჩვენს დედა მიწას.

ვისაც ვუმღერით ჰანგებს ყველა
ხალხთა და ერის,
ვის დიად ნიშნებს ყველგან, ყველა
მკერდით დაიცავს.